

Katkeruus sydämässä?

Sana hallussa, sp 2.9.2007

Francis Frangipane: Bitterness in the Garden of Our Hearts

Pitäkää huoli siitä, ettei kukaan jää osattomaksi Jumalan armosta, "ettei mikään katkeruuden juuri pääse kasvamaan ja tekemään häiriötä", ja monet sen kautta tule saastutetuiksi. Hepr.12:15 KR38

On mahdotonta mennä läpi tästä elämästä ilman, että joutuu kohtaamaan epäoikeudenmukaisuutta tai sydänsuruja. Ellemme käy taisteluitamme yhdessä Kristuksen kanssa saattaa jokin yksittäinen haava meidän sielussamme aikaansaada syvää katkeruutta ja myrkyttää koko olemuksemme. Kun olen tehnyt 33 vuotta hengellistä työtä, olen nähnyt aivan liian monia uskovia, jotka ovat tulleet täydellisiksi kohteliaan ulkokuoren näyttämässä, mutta ovat sisältä täynnä vihaista, kyynistä ja pahantahtoista henkeä. He ovat nielaisseet katkeruuden myrkkyyä ja he tekevät sen takia hengellistä kuolemaa. Ongelmana on, että me uskovina tiedämme hyvin, että on väärin osoittaa avointa vihaa ihmisiä kohtaan. Meidän tulisi antaa vääryys anteeksi ja luovuttaa se Jumalan käsittelyyn, mutta me sen sijasta tukahdutamme vihamme. Viha syntyy vääryyden kokemisesta. Kätketty viha aina mätännee katkeruudeksi, mikä on todelliselta olemukseltaan toteuttamatta jäänyttä kosta.

Katkeroituneita

Raamattu ei tuo esiin vain uskon sankareita, vaan se dokumentoi myös tavallisten ihmisten elämää, sellaisten yksilöiden, jotka ovat saaneet kokea samanlaisia tuskallisia asioita kuin mekin. Jotkut heistä pääsivät haavoittumisensa tai menetyksensä yli ja samalla välttivät katkeruuden, kun taas toisista tuli varoittavia esimerkkejä.

Ajatellaan vaikkapa Noomia, joka oli Ruutin anoppi. Nälänhätä Israelissa ajoi Noomin perheen maanpakoon Moabiin. Ilman perhettä ja ystävien tukea, muukalaisena vieraassa maassa, Noomi joutui kokemaan miehensä menetyksen, jota vielä seurasi hänen molempien aikuisten poikiensa kuolema. Kun Noomi sitten palasi miniänsä Ruutin kanssa Israeliin, hän kertoi niille, jotka tunsivat hänet ennestään: *Älkää kutsuko minua Noomiksi, kutsukaa minua Maaraksi, sillä Kaikkivaltias on antanut minulle paljon katkerata murhetta. (Ruut 1:20 KR33).*

Noomi merkitsee "onnellinen". Voimme hyvin kuvitella, että kun Noomi oli lapsi, hänen vanhempansa rukoilivat, että hänen nimensä olisi enne hänen tulevaisuudestaan. Nyt oli kuitenkin tapahtunut juuri päinvastoin. Noomi oli tullut syvästi katkeraksi kaikista menetyksistään jopa siihen mittaan, että hän syytti "Kaikkivaltiasta" siitä, että tämä oli koetellut häntä ankarasti.

Jos olet kuunnellut katkeran ihmisen vuodatusta, vastapuolen tekemisissä ei ole

mitään "miellyttävää". Niin, meidän tulee itkeä itkevien kanssa, mutta katkera sielu on aikaeron ansassa: se elää aina vaan läpi oman kipunsa historiaa.

Muutama vuosi sitten tapasin naisen, joka oli joutunut kokemaan vaikean avioeron. Keskustelin hänen kanssaan noin puolen vuoden välein parin vuoden aikana ja joka kerta, kun keskustelimme, hän sanoi ex-miehestään täsmälleen samat asiat. Hän oli eronnut miehestään, mutta oli nyt naimisissa katkeran hengen kanssa, joka piti häntä sydänsurunsa panttivankina. Noomin kohdalla hänen katkeruutensa kohdistui epäsuorasti Jumalaan. Hän oli vihainen Jumalalle, kun tämä salli niin vaikeita asioita hänen elämäänsä. *Kun Herra tuo minut takaisin, olen kaikkea vailla (Ruut 1:21)*. Tuskani on Jumalan syytä.

Voimme asettaa hänen sanansa rinnakkain niiden Jobin sanojen kanssa, jotka hän toi esiin menetyksensä hetkellä (Job 1:1-22). Job menetti perheensä ja omaisuutensa - silti hän polvistui ja kiitti Jumalaa. *Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi! (Job.1:21)*.

Se, miten käsittelemme murheitamme, paljastaa meidän uskomme syvyyden. Kun elämä viiltää syvältä, vuotavatko haavamme katkeruutta vai palvontaa? Job kumarsi syvään ja painautui entistä lähemmäksi Jumalaa. Noomi vetäytyi ja puhui Jumalasta aivan kuin selkänsä hänelle kääntäen. Minulla on eräs ystäväperhe, joka menetti ainoan poikansa, kun tämä oli teini-ikäinen. Surunsa keskellä heistä on tullut esimerkki kaikille todellisesta Jumalan palvelemisesta. Vuosien mittaan heidän kipunsa oikeastaan vain puhdisti heitä ja syvensi heidän uskoaan. Heidän kärsimyksensä teki heistä entistä myötätuntoisempia kärsiviä kohtaan (ks.2.Kor.1:3-4). Toisaalta tiedän toisia, jotka ovat läheisensä äkillisesti menetettyään muutamassa viikossa vieraantuneet Jumalasta ja tulleet katkeriksi. Vastoinkäymiset eivät jalosta luonnetta - ne paljastavat sen. Ne tuovat esiin, mitä meidän sisimmässämme on menossa.

Myrkytetty

Muinaisina aikoina ihmiset tutkivat vihanneksia ja yrittivät saada selville, mitkä olivat syötäviä ja mitkä myrkyllisiä. Kävi selville, noin suurin piirtein, että jos kasvi tai hedelmä oli makea, se oli myös turvallinen syödä. Katkerilta maistuvat yrtit tekivät sairaaksi tai tappoivat. Vastaavasti elämän katkerat kokemukset, jos ne pääsevät sulautumaan meidän henkeemme, voivat tulla hengellisesti myrkyllisiksi ja tuhota ajatusmaailmamme, meidän toiveitamme ja asenteitamme. Sellainen kokemus voi tulla sieluusi ihmissuhteissa tapahtuneen loukkaantumisen tai vääryyden vuoksi tai se voi alkaa jostain suuresta pettymyksestä tai menetyksestä. Mutta kun katkeruus pääsee ihmisen sielunelämään, se voi samalla tavoin kuin muste levitessään lasillisessa vettä pimentää meidän elämämme jokaisen alueen.

Katkeruus ei ainoastaan raunioita elämäämme, vaan Heprealaiskirjeessä varoitetaan, että "katkeruuden juuri" voi "saastuttaa monet" (Hepr.12:15). Tuollainen hengessämme oleva juuri on piilossa oleva, ratkaisematon viha, jota ihminen salaa hautoo. Ulkonaisesti näytämme kunnan kristityiltä, kunnes tulee puhetta meitä loukkanneesta henkilöstä. Silloin tuo juuri putkahtaa esiin ja alkaa saastuttaa toisiakin. Jos et ole käsitellyt katkeria tunteitasi, ole varuillasi, kun puhut niistä muille, ettet

saastuttaisi heitä sanoillasi. Jos kuuntelet katkeraa ihmistä, ole tarkkana, ettei sama katkeruuden henki pääse sisään sinun sieluusi!

Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa tulee Esaun tapauksessa esiin yksi katkera ihminen lisää. Esau oli Jaakobin veli. Esau oli nuoruudessaan tyhmästi myynyt esikoisuutensa veljelleen ja vähän vanhempana hän oli menettänyt isänsä siunauksen. Kun Esau tajusi menettäneensä molemmat veljelleen Jaakobille, raamattu kertoo, että *Esau itki katkerasti (1.Moos.27:38)*.

Jos menetämme jotakin sen vuoksi, että olemme laiskoja tai leväperäisiä, sekin voi luoda sisimpäämme katkeruutta. Samoin jos joku pettää meitä tai ottaa jotakin meille kuuluvaa, se voi olla yhtä tuhoisaa. Tiedän ihmisiä, jotka olivat laiskoja eivätkä välittäneet opiskella. Tänä päivänä he ovat katkeria, kun tekevät työtä pienellä palkalla. Tiedän myös nuoria yksinhuoltajaäitejä, jotka antoivat hulttioiden viedä heiltä heidän seksuaalisen koskemattomuutensa ja se on katkeroitannut heitä myöhemmin. Jopa hengelliset ihmiset voivat huomata olevansa katkeria oman leväperäisyytensä takia. Tiedän pastorin, joka oli niin omistautunut työlleen, että laiminlöi jatkuvasti vaimoaan. Vaimo otti aikaa myöten eron. Vaikka mies itki ja puolustautui miten paljon tahansa, hän kärsi katkeran menetyksen vaimonsa suhteen ja menetti myös seurakuntansa kunnioituksen.

Esaun kärsimä tappio teki hänet hyvin katkeraksi, mutta emmekö me ole menettäneet vieläkin arvokkaampia elämän rakennuspuita pelkän leväperäisyytemme vuoksi? Ovatko muut saaneet siunauksia, jotka olivat korvamerkityt meille, ja synnyttääkö se nyt katkeruutta sielussamme? Saakoon Herra paljastaa meille näitä katkeruuden juuria, jotka toimivat kuin aikasytyttimellä laukeava myrkkypaketti ja vähitellen tappavat meidät.

Jumala haluaa palauttaa meille meidän kykymme rakastaa ja nauraa. Seuraavassa saarnassani haluan selvittää, kuinka voimme juuria pois katkeruuden ja tulla todella vapaiksi. Sillä aikaa voimme lähestyä vilpittömästi Jumalan armon valtaistuinta ja pyytää häntä valaisemaan meille meidän sydämemme tilan. Kysykäämme häneltä, onko meidän sydämemme puutarha todella vapaa kaikista katkeruuden juurista.

Francis Frangipane

Copyright 2007 Arrow Publications.

Julkaistu luvalla. Francis Frangipane toimii pastorina Yhdysvalloissa, Cedar Rapidsissa, Iowassa. Hänen nettisivujensa osoite on www.frangipane.org